

COMA-SEMA (Bunyola, Orient, Mall. 9, c-6)

Ja documentada el 1257 (POVEDA, FRB, XIII, 107), 1300 (ROSSELLÓ VAQUER, *Alaró XIII*, 36), 1311 (PONS PASTOR, *Hist. Mall.*, v, 46) i 1452 (QUADRADO, *Forenses y Ci.*, 104). Amb el nom invertit i una *r* paràsita («in montanis sup̄er Sema-cumbram») el troba R. Juan Mestre l'any 1242 («Hojas de Lluc»).

Encara que l'adjectiu *sem* no vol dir en si mateix 'fred', sinó 'mancat, imperfecte', presenta certa tendència a usar-se en combinacions on ja pren un valor semblant al de 'fred': mans *sems*, tenir els dits *sems*, o sigui, tenir-los balbs, com si diguéssim glaçats.

És una paraula heretada del llatí vulgar (*vid. DECat*), per tant pogué passar tant al mossàrab com al català. En efecte, *Coma-sema* és una vall encaixonada entre la Serra d'Alfàbia, per un costat i, per l'altre, el Puig de la Font Freda i el Puig d'Amors, on a l'hivern bufa el fred vent de gregal des del torrent d'Almadrà.

-COMPRAT, *Bini-* (Algaida, Mall. 27, g-6)

El *Llibre del Rep.* (f. 17r, Busquets 738), registra dues alqueries *Benicomparat*.

Ibn Comparat és un nom de persona mossàrab ben documentat en el continent (*vid. el Glossari* de Simonet), potser en el sentit de 'fill d'en Tal, esclau comprat i després manumès'.

CONIA (Mancor, Mall. 10, e-3)

Rabal Cunja a. 1264 (POVEDA, FRB, III, 108). També en el Mapa Despuig.

Nom de dues possessions: Conia Dalt i Conia de Son Tafona, situades al peu del Puig de Son Boscà i de Montaure. Dalt del primer hi ha les ruïnes d'unes construccions megalítiques, i a baix del segon es trobaren peces antigues de bronze. Vegeu el següent, i *Coniola*.